

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Janiszewska

w sprawie z wniosku [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przy uczestnictwie I.J., M.J.

o zmianę wierzyciela,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 5 czerwca 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki I.J.

od postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 5 marca 2018 r., sygn. akt V Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. zasądza od I.J. na rzecz [...] Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego**
- 3. przyznaje ze środków Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w W. i nakazuje wypłacić radcy prawnej M. R.-D. kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu I. J. w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Uczestniczka I.J. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w W., w którym oddalono apelację uczestniczki od postanowienia w przedmiocie wpisu zmiany wierzyciela hipotecznego w księdze wieczystej prowadzonej dla bliżej oznaczonej nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna to nadzwyczajny środek zaskarżenia o celu przede wszystkim publicznoprawnym. Celem tym jest zapewnienie jednolitości orzecznictwa oraz spójności i prawidłowości wykładni prawa. Realizacji powyższej funkcji służy uregulowana w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. instytucja przedsądu. Stosownie do ww. przepisów Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Podejmowanie odrębnej decyzji w przedmiocie przyjęcia sprawy do rozpoznania ma również na celu realizację zasady szybkości postępowania oraz pozwala zaakcentować wysoce sformalizowany charakter postępowania przed Sądem Najwyższym, o czym świadczą określone wymagania konstrukcyjne skargi kasacyjnej.

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi. Oparcie wniosku na tej przesłance wymaga wykazania niewątplivej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd II instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (post. Sądu Najwyższego z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (post. Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa

przez Sąd II instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika, że skarżąca wiąże oczywistą zasadność skargi z zarzutem naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Zarzut taki nie został jednak sformułowany w ramach podstaw skargi, co *a limine* wyklucza możliwość uznania, że w odniesieniu do tych okoliczności zachodzi przyczyna kasacyjna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarżąca oczywistej zasadności skargi upatruje również w zarzucanym w skardze naruszeniu przepisów art. 385 k.p.c. i art. 386 § 1 k.p.c. przez ich niezastosowanie i nieuwzględnienie apelacji uczestniczki, mimo że apelacja ta była oczywiście uzasadniona. Również ta przyczyna przyjęcia skargi do rozpoznania nie mogła jednak być uznana za skuteczną. Rzecz nie tylko w tym, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uczestniczka nie przedstawiła żadnej argumentacji prawnej, która wyjaśniałaby, w czym przejawia się naruszenie przytoczonych przepisów ani dlaczego ma ono szczególnie, rażący charakter, lecz przede wszystkim w tym, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa zarzuty naruszenia art. 385 k.p.c. i art. 386 § 1 k.p.c. nie mogłyby stanowić samodzielnie podstawy uwzględnienia skargi kasacyjnej (wyroki Sądu Najwyższego z: 28 października 2005 r., II CK 37/05, 6 lutego 2015 r., II CSK 317/14). Są to bowiem przepisy o charakterze kompetencyjnym, a wskazanie na ich naruszenie bez wytknięcia innych uchybień procesowych lub materialnoprawnych nie może doprowadzić do uchylenia zaskarżonego orzeczenia.

Kierując się powyższymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, że z przedstawionej argumentacji nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 5 pkt 5 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.) oraz § 11 pkt 5 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 68).

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 398⁹ w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji postanowienia.